

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 483/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Klimom, Sládkovičova 16/61, Žiar nad Hronom, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, 2 a 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 15 C 51/2012, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co 199/2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 71/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Klimom, Sládkovičova 16/61, Žiar nad Hronom, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, 2 a 3 a čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 C 51/2012, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 199/2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 71/2016.

Zo sťažnosti vyplýva:

„Sťažovateľ... podal na Okresný súd v Prievidzi návrh na ochranu osobnosti, ktorý tento v konaní č.j.: 15C/51/2012 zamietol...

Sťažovateľ... 10.3.2013 proti rozhodnutiu prvoinštančného súdu podal odvolanie...

Odvolačný súd po uplynutí skoro 3 rokov rozsudok okresného súdu potvrdil...

Sťažovateľ... proti rozsudkom 15C-51/2012 a 6Cdo/199/2013 podal dovolanie... NS SR dovolanie odmietol.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„I. Rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi č.j.: 15C-51/2012 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.j.: 6Co/199/2013 a uznesením NS SR č.j.: 1Cdo-71/2016 boli porušené základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces, porušením čl. 46 Ústavy SR čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, a práva čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1,2,3 Ústavy SR na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti dobrej povesti a na ochranu mena, právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

II. Uznesenie NS SR zo dňa 27.6.2017 a rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica 6Co/199/2013 sa ruší a vec sa vracia na nové konanie a rozhodnutie.

III. Sťažovateľ si uplatňuje primerané finančné zadošťačenie vo výške 2000€, ktorou čiastkou hodnotí, po tak dlhej dobe, svoju psychickú záťaž po šírení nepravdivých informácií, zásahu do jeho súkromného a rodinného života, ako i strate pracovných príležitostí v okolí v ktorom vykonával funkciu účtovníka, a to nezákonným a nesprávnym rozhodnutím, odopretím, jeho práva na prístup k súdu možnému preukázaniu svojej

legitímnej pravdy, zamedzenej v dôsledku neoprávnenej a nezákonnej aplikácií zákona CSP pred OSP.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

V sťažnosti je výrazne oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05), keď navyše znenie petitu sťažnosti vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľom nemá ústavný súd dôvod spochybňovať.

Týmito pravidlami sa ústavný súd spravoval aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, čo znamená, že ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť iba v rozsahu korešpondujúcom s návrhom na rozhodnutie vo veci samej (petitom).

Sťažovateľ v petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že „*Rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi č.j.: 15C-51/2012 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.j.: 6Co/199/2013 a uznesením NS SR č.j.: 1Cdo-71/2016 boli porušené základné práva sťažovateľa...*“, teda navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho práv rozhodnutiami všeobecných súdov, avšak bez toho, aby tieto rozhodnutia presne špecifikoval uvedením dátumu ich vydania.

Pokiaľ v petite sťažnosti sťažovateľ tiež navrhuje, aby ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu z 27. júna 2017 a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 6 Co 199/2013, ani z takto formulovanej časti petitu ústavnému súdu nie je zrejmé, ktoré konkrétne rozhodnutie krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovateľ požaduje zrušiť.

Ústavný súd osobitne zdôrazňuje, že aj keď odôvodnenie sťažnosti považuje iba za súčasť argumentácie, pretože pre rozhodnutie ústavného súdu je relevantný iba samotný petit sťažnosti, ani zo samotného odôvodnenia sťažnosti nie je možné zistiť dátum, kedy bolo vydané rozhodnutie okresného súdu, rozhodnutie krajského súdu a ani spisovú značku

a dátum vydania rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorými malo dôjsť k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa.

V súvislosti s uvedenými nedostatkami ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom“. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2017